

Spóminki z downych roków szkolnych

*Chocioż łoczy móm łospałe
Wczas rano mie budzóm
Łoblykajóm szumne łónty
Do szkółki mie kludzóm*

*Mama prawi, łucz się synku
Cobyś był dochtorym
A jo powiym wóm na ucho
„Łowczorzym być wołym!”*

Witóm piyknie!

Jako, że zaczął się rok szkolny łopowiym Wóm jedno wydarzyni z naszej szkoły łokierym spóminoł mój starzyk:

„Przyszeł roz inszpektor z Biylska do tej naszej szkoły, coby się też podziwać , jako się dziecka łuczóm, a trefił prawie w klasie na geografie. Na tabuli wisiała tako wielko mapa Polski, kierwonik dziecka pytoł kiero rzyka, a kiere miasto jako się nazywo. Potym zaś tyn inszpektor wywołoł Brandysowego Pawła, coby mu pokozoł na mapie, jako by jechoł cugym z Jaworzo do Warszawy. Paweł stynknoł jakby już łumieroł, wzioł patyk do rynki, pot z czoła łobetrzył, pojeżdżił po mapie, ale ani nie wiedzioł kaj je Warszawa. Inszpektor prawi: ale chłapcze takiś wielki, za chwile pudziesz do wojska, a nie wiysz kaj leży Warszawa, dyć ło tym ptoki na drzewach śpiywajóm, gańba mogłoby cie być. Idź na miejsce a łucz się. Pawła było łogrómnie gańba, przyszeł do chałpy, porwoł krowy na łańcuch i poszeł ich paś.

Tam spotkoł kamrata, kiery też pos krowy - Jonka Sztekle.

Już słónecko na dobre zaczęło zachodzić jak polami kroczył ku Jaworzu na cug tyn nieszczynsny inspektor. Musiała mu szmakować ta gynsina ło kierownika, że tak dłógo się zasiedzioł. Był tu piyrszy roz, bo jakosikej na tych polnych, miedzach poblóndził i nie wiedzioł kaj wyłyż. Zaczył się łogłóndać na wszystkie stróny i naroz łuwidzoł Pawła i Jonka. Chłapieczki nie wycie, kaj tu się idzie na sztacyjón do Jaworzo? Już mu chcioł Jónek łodpowiydzieć, a Paweł z tej miedzy jak nie wyskoczył i pogroził Jónkowi rynkóm – był byś gupi, żebyś mu powiedzioł, dopoładnia to do Warszawy po mapie jeżdżił patykom, a teraz nie wiy, kaj je dróga ku Jaworzu na cug. Iszpektor jak to łusłysznoł zabyło go gańba, bo się już wyincej nie pytoł, jyny prosto ku Jaworzu przez zymiaczysko łoz.”

J. N. Josiyniczani